

Cuvântul lui Dumnezeu către neamul român la Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Sunt trimisul Tatălui Meu Dumnezeu Savaot și vin cuvânt pe pământ peste neamul român, cuvânt de slavă și de pace și de adevăr.

Sunt Fiul Tatălui, sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Acum două mii de ani M-a trimis Tatăl Meu pe pământ să Mă fac Om văzut între oameni și să Mă dovedesc Fiul Său și să creadă în Mine cei cărora le va fi dat de la Tatăl să creadă, iar acum, la sfârșit de timp, Mă trimite Tatăl cuvânt peste pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos și grăiesc din nor, grăiesc din slavă, grăiesc din Tatăl, căci Tatăl este cu Mine, dimpreună cu toate suitele cerești, care-Mi poartă slava pe aripi îngerești, pe roți de heruvimi, pe pară de foc, și slava venirii Mele este mare. Vai celui ce se îndoiește la auzul cuvântului Meu, la glasul venirii Mele cuvânt peste pământ, căci plata unuia ca acela este cu cei necredincioși!

Nu sunt ghicitor, nu sunt prezicător, ci sunt cu Duhul Adevărului în mare lucrare peste pământ și peste neamul român, la care Tatăl Mă trimite. O, de ce, Tată, la acest neam Îmi faci trimiterea Mea cea de la sfârșit de timp? Spune-i Tu, Tată, acestui neam povestea lui cea de la Dumnezeu hărăzită s-o poarte el înaintea Ta și a toate neamurile de pe pământ. Voiesc să grăiești Tu mai întâi neamului român în zi de praznic al crucii pe care Eu am fost răstignit când Tu M-ai trimis pe pământ după om, o, Tatăl Meu.

— *Da, Fiule scump, voiesc și Eu ceea ce Tu voiești, și-i spun neamului român că dacă poporul pe care l-am avut aparte al Nostru dintre neamurile pământului, dacă el Te-a dat la moarte pe cruce când Te-am trimis să-l luminezi și să-l lucrezi și să Te primească el din partea Mea, dacă el nu Te-a primit și Te-a lepădat și Te-a scos afară din vie, Eu, Tatăl, Ți-am dat altă mireasă și alt țărâm, care să fie al Nostru pe vecii apoi. Am așezat atunci pe pământ binecuvântare mare peste țara pe care stă acum neamul român și Ți-am arătat-o, Fiule scump, în toată podoaba ei cea de taină și am ales-o de slavă a Domnului la sfârșit de timp, și am pregătit-o prin suferință două mii de ani și am ținut-o sub cruce ca să fie frumoasă, iar cine privește cu inimă curată la istoria ei, acela poate vedea măreția ei și pe Domnul ei, Care a păzit-o și a înălțat-o prin răbdarea ei la slava ei cea de la sfârșit de timp, căci ea a fost smerită și a răbdat mult, și este scrisă în Scripturi să fie ea țara strălucirii, iar Tu acum strălucești în ea cu slava cuvântului Tău, o, Fiule Emanuel, și Te dovedești cu multul Dumnezeu al ei, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Tatăl și Fiul în strălucire de Duh Sfânt peste ea și cu ea acum, și este scris că «fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeuul lui, poporul care l-a ales de mărturie Luiși».*

Acum, Eu, Tatăl, grăiesc fiilor neamului român și le spun lor: Amin, amin zic vouă: Acesta este Iisus Hristos, Fiul Meu, Care vine cuvânt la voi pe nori de slavă și râu de cuvânt Se lasă El peste voi. O, primiți-L pe El, deschideți Lui! Amin.

— Eu, Tată Savaot, M-am vestit din vreme că vin cuvânt peste români și Mi-am și deschis odată cu vestirea, și Mi-am trimis puterile cerești să-Mi gătească înaintea calea. Am cheile adâncului, precum este scris despre Mine, și am cheile împărăției cerurilor, o, și le am și pe ale omului și întru când Mă vestesc că vin. Am cu Mine la masă de cuvânt oștirile cerești, îngerii și sfinții, și am acum aici pe bunii și pe străbunii neamului român și e măreață masa slavei în zi de praznic sfânt a crucii Mele, Tată Savaot. Acolo unde nu este credință voi pune Eu credință, și acolo unde nu este primire Îmi voi deschide Eu.

Amin, amin zic ție, neam român, deschide Domnului! Eu, Domnul, am deschis și am intrat, că am cheia, căci Eu sunt ușa, precum este scris. E plin văzduhul de deasupra ta de slava venirii Mele cuvânt la tine cu zecile de mii de sfinți ai Mei, o, țară a venirii Mele, căci este scris: «*Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi!*», iar Eu vin la tine, că ești casa Mea cea pentru venirea Mea, precum te-a dăruit Mie Tatăl acum două mii de ani când am fost alungat de poporul iudeu de am rămas fără casă pe pământ. Ia aminte la râul Meu de cuvânt care curge peste tine în ziua aceasta și-ți spune el ție durerea Mea și așteptarea Mea cea de la tine. Cu duh părintesc Mă apropii și-Mi aștern masă de cuvânt pe vatra ta.

Să ia aminte popoarele toate grăirea Mea cu neamul român în zi de praznic sfânt și să se înțeleptească toate neamurile pământului pentru venirea Domnului, Care cuvintează din slavă deasupra pământului român, pământul strălucirii Domnului, căci strălucești de slava Mea din tine, o, țara Mea cea de la sfârșit de timp. Mai e puțin și se scriu șazeci de ani de cuvânt al Domnului deasupra ta pentru pregătirea venirii Mele a doua oară pe pământ după om, și este scrisă această istorie a Mea cu tine și s-a făcut ea carte pe pământ pe vatra ta. În cartea istoriei tale cea de două mii de ani stă scrisă dragostea Mea pentru tine și multa Mea aplecare, multul Meu pogorământ spre durerea ta, că mereu te-am mângâiat sub cruce și mereu M-am așezat cu tine sub jugul ei, că ai avut străbuni credincioși, pe care-i ridicam veghetori viteji ca să te păzească a Mea, mereu a Mea, fiindcă Tatăl te-a hărăzit Mie acum două mii de ani, după ce M-am născut și am crescut, și după ce M-a alungat poporul la care Tatăl M-a trimis, că M-a pus pe crucea suferinței și a învierii și sunt viu în vecii vecilor, și sunt Eu Domnul Dumnezeuul tău, o, țara Mea cea de azi. Ți-am văzut fața ta atunci, pe cea de atunci și pe cea de acum, și ți-am văzut toată frumusețea pe care Tatăl ți-a hărăzit-o pentru slava Mea, și te-am dorit mereu de atunci.

O, nu mai ai iubire de țară, neam român! Cine să te învețe această măreție cerească, țara Mea cea de azi? O, îți trebuie iubire, dar tu ai trecut mult prin dureri. Ele te-au învățat să fii frumoasă, să fii tu țara Mea și numai a Mea, și Mă iubeau străbunii tăi și străluceau cu credința lor și cu iubirea lor de țară, dar acum nu mai ai peste tine decât iude, iubito. Iată, cei ce au punga iau din ea, își împart din ea unii altora, iar pentru tine se duc și împrumută. Îți cer ție ca să pună în pungă, dar din ea nu se mai împarte după nevoile tale, căci cei ce te stăpânesc îți sug laptele, îți sug sângele, și e mare peste ei păcatul lăcomiei lor. Eu, însă, Mă scol ca un viteaz și aprind făclii peste tot și caut peste tot ca să prind hoțul care-ți rupe ție de peste tot cămășuța și nu-i este milă să te lase goală și nu-i este rușine de fapta sa, dar Mie Îmi este rușine de goliciunea ta înaintea popoarelor și vin și-Mi întind peste tine veșmântul ca să te acopăr cu slava Mea dacă Tatăl a promis să fii tu a Mea, țara Mea cea de la sfârșit de timp ca să cuvintez în mijlocul tău cuvântul venirii Mele, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ. Sunt îmbrăcat în veșmânt de in și stau cu cerul deschis deasupra ta. Am tron în mijlocul tău, am calul alb pe care stau și cuvintez, am pe poporul cuvântului Meu, pe care l-am ales de strajă Mie și stau în mijlocul lui ca pe tron, și Mă numesc Credincios și Adevărat, și judec și Mă lupt întru dreptate, iar ochii Mei sunt ca para focului și sunt plin de cununi și am nume scris, iar veșmântul Meu de in este stropit cu sânge, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, căci așa este scris, și oști din cer se poartă cu Mine, purtând veșminte de in, iar din gura Mea iese cuvântul Meu ca sabia cea ascuțită asupra celor cu viață păgână și vin să-i păstoresc, căci n-au păstor, n-au ascultare pentru adevăr și iubesc minciuna și se îndeletnicesc cu ea și uită de Domnul, Care vine cu răsplata Sa.

Voi, cei care asupriți acum, în vremea voastră, voi, cei care iubiți minciuna și cârmuiți cu ea peste acest neam, o, până când? Amin, amin zic vouă, tot ce nu înseamnă Dumnezeu este minciună împotriva adevărului. Au nu știți că tatăl minciunii este diavolul, stăpânitorul întunericului acestui veac? Au nu știți că minciuna și slugile ei vor fi aruncate în adânc? O, v-ați făcut vițel de aur și jucați în jurul lui văzut și nevăzut, și ați uitat de răsplata faptelor, dar Eu vin și voi da fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris.

O, dacă ați uitat atât de mult și uitați mereu de Dumnezeu, cum de vă mai urcați pe scaune ca să stăpâniți peste acest neam? Să nu zică nimeni că Mă are de Dumnezeu al său dacă nu Mă ascultă, dacă nu Mă întreabă, dacă nu urmează ziua și noaptea poruncile vieții și adevărul a toate, dar nu minciuna. Vă amintesc de Iuda, de cel care lua mereu din pungă cea frățească, și văd toți unde l-a condus pe el acest obicei, iar Eu Mă uit la voi și la lăcomia cu care v-ați urcat pe creste și ați strigat la popor să vă audă și să vă aleagă mari peste ei. O, unde vă este credințioșia față de credința lor? Dar voi ați furat mult de tot, căci singuri, aproape singuri v-ați ales, și unul pe altul v-ați ales și v-ați așezat la masa sfatului țării și vă lăudați cu număr mare între cei care v-au ales, dar e mic de tot numărul acela și ați mințit pe fiii acestui neam că ați fost aleși cu număr mare. O, ce veți face acum? Minciuna cu care vă arătați mereu ca adevăr nu poate fi scaun, și se va rupe statul vostru, și de mult v-am spus aceasta. Vă judecă strămoșii care au murit pentru neam și pentru adevăr. Vă vor cere socoteală bunii și străbunii voștri. Îi am cu Mine la masa slavei cuvântului Meu din ziua aceasta și se uită plângând cu jale peste faptele păgânești, pe care le săvârșiți ziua și noaptea împotriva fiilor acestui neam ca să vă păstrați stăpânirea peste ei. O, la vrăjitori v-ați dus. La rătăcitori și la iubitori de bani v-ați dus, dar la înțelepciunea Domnului ca să vă întrebați cu ea, nu vă duceți. Iată, vin Eu, Domnul, vin Eu la voi dacă voi nu bateți ca să veniți să vă dau, și să aveți apoi.

O, n-aveți iubire de țară, voi, cei ce ați pus mâna pe ea cu nedreptate. O, nu vă luați dreptul să vindeți această patrie la străini, căci al Domnului este pământul, nu al vostru ca să-l dați voi la cei care râvnesc de peste tot să jupoaie de slavă această patrie a Mea și a celor ce o iubesc pe ea.

Am așezat la cârma neamului român, cu mâna Mea cea tare l-am așezat pe cel ce este cârmaci cu milă multă și cu aleasă iubire de țară și cu multă înțelepciune de la Mine pentru paza ei, pentru cârmuirea ei și a voastră, dar voi nu l-ați vrut, voi, cei puțini, care v-ați ridicat în numele a tot neamul și ați dat să-l prigoniiți pentru ca să fiți numai voi, și-l prigoniiți mereu prin cuvinte defăimătoare și nu-i primiți sfatul, care v-ar salva pe voi de la plata fărădelegilor voastre. Eu însă, Mi-am așezat poporul cuvântului Meu la veghe sfântă și la rugăciune de foc și Mi-am păstrat la locul cel de cârmă pe cel pus cârmaci din planul Meu cel sfânt pentru iubirea Mea cea mare de acest neam, dar și pentru iubirea lui, că n-am găsit pe altul mai mare la iubire și la inimă ca și pe el în vremea aceasta pentru acest neam. V-am povățuit și alte dați să vă supuneți iubirii lui de neam și de țară și de voi, ca să vă fie bine vouă și la toți cei de pe această vatră. O, v-ați împotrivit, ați fost obraznici, ați fost semeți, v-ați încrezut în voi și unii în alții și n-ați ascultat sfatul Meu și nici sfatul lui. Plâng cu cerul, plâng cu bunii și cu străbunii voștri și facem sfat ca să-l păstrăm și să-l ocrotim la veghe pe mai departe peste neam pe cel ce stă acum cârmaci și veghetor, că fără el peste locurile veghii e greu pentru soarta neamului român, care n-are la masa cea de sfat decât iubitori de bani și de laudă și de față a lor, și vai neamului acesta cu așa binefăcători peste el!

E răzmeriță între frate și frate, e nedumerire multă și e neliniște peste tot între fiii neamului român. Plâng mulți, plâng de mila câinilor care sunt sortiți spre moarte ca să nu mai muște. Iată ce vă spun Eu, Domnul, vouă, celor miloși pentru aceste ființe scrise să moară de la om. O, cum de nu vă gândiți, fii români, cu aceeași jale, cu aceleași simțăminte miloase la atâtea vietăți, la oi, la miei, care mor de mâna omului fără să scoată un cuvânt de vai? Cum de nu vă gândiți cu lacrimi la oi și la mieluți, la vite și la păsări, la animale fel de fel, care sunt ucise cu dor mult ca să fie puse în vase și prăjite spre mâncare omului care merge la măcelărie să-și cumpere carne să-și facă din ea hrană? Oare nu și acelea sunt vietăți fără de mângâiere și date spre jertfă pentru ca să intre ele în pântecele omului? Cum de nu le plângeți și pe ele așa cum îi plângeți pe bieții câini? O, iată ce este omul! Este mormântul atâtor ființe cu suflet viu în ele, și pe care omul le ia și le taie, le ia viața ca să le mănânce el apoi. O, fie-vă milă și de oi și de viței și de păsări, fie-vă milă de toate animalele care sunt ucise de om spre mâncare lui. Dacă plângeți pentru câini,

plângeți-le pe toate ființele pe care omul le omoară, le vânează, le ia viața și le bagă în pânțece apoi.

O, ce frumoasă a fost porunca Mea dată omului la început, când i-am spus ce hrană să mănânce! S-a ivit apoi moartea mieluțului, sânge pe pământ, jertfă adusă Domnului, dar durerea morții a atârnat dureros față de jertfa inimii celui iubitor de Dumnezeu. Inima înfrântă și smerită ar fi fost de-ajuns atunci, dar n-a fost omul mulțumit cu atât. O, ce-Mi trebuia Mie jertfă sângeroasă de la om? Dacă omul s-a învățat așa, puteam Eu, Domnul, să-l înduplec altfel? Dacă Eu, Domnul, vă învăț pe voi acum, fii ai neamului român, să nu mai ucideți pentru ca să mâncați, pot Eu să vă înduplec pe voi spre așa milă pentru toate vietățile pe care le ucideți mereu, și pentru ca să fiți voi sfinți apoi și fără de ură întru voi? Iată, ura și dezbinarea vin de la carne, de la hrana cu carne a trupului omului, care se face ură, ură unul împotriva altuia apoi. Iată, plângeți că s-au înmulțit căinii și că vă mușcă, sau că vor pieri de mâna omului pentru vătămare peste oameni, dar nu plângeți că s-au înmulțit păcatele voastre, care vă mușcă și mai rău, și vă mușcă spre moarte, căci păcatul este moarte. O, fiți cuminți, căci toate vin după faptă. Nu vă mai răzvrățiți pe cele ce vin ca plată a faptelor voastre. Iubiți însă adevărul, și dați-vă în lături voi, cei care nu-l iubiți pe el între frate și frate, căci minciuna celor ce s-au așezat să bată palma pentru mersul și soarta acestui neam după voia lor, această faptă rușinoasă îi va trage pe ei la plata celor mincinoși, căci tatăl minciunii este diavolul.

O, fii români, o, neam român, nu vindeți pământul de sub voi, fii români. Acest pământ este sortit slavei Domnului la sfârșit de timp și va fi curățit și spălat, căci dacă omul nu caută cu viață sfântă, poate Domnul să-l ajute și să-l smerească pe el, căci nu-i trebuie omului atâtea câte își strânge el, ci îi trebuie viață cu cerul, cu Domnul pe pământ, dar n-are omul învățătură peste el pentru viața lui, pentru veșnicia lui așa cum au avut străbunii lui, căci slujitorii cei de azi ai bisericii neamului român sunt cei mai lacomi, cei mai iubitori de slavă deșartă și de stăpânire peste cei mulți și neînvățați cu Domnul, și n-am decât rușine mare de la ei, de la statura lor cea atât de jos căzută de la legea sfințeniei, și n-am cu cine să-l ajut pe om, decât cu venirea Mea cuvânt pe pământ și cu poporul Meu cel din români, care s-a lăsat al Meu, ajutorul Meu, cărarea Mea, ochiul și urechea Mea, căci este de Mine spus cuvântul care îndeamnă: *«Cel ce are urechi de auzit, să audă ce grăiește Domnul!»*.

O, neam român, ia grăirea Mea de peste tine și așează-o peste inima ta și nu fi necredincios. Ia aminte că ți-am grăit cu mare durere, căci sunt îndurerat, sunt plâns, sunt apăsător de jale mare de la tot ce văd în mijlocul tău și de la câți te mint pe tine zi de zi, căci li s-a dat limba, dar omul limbut e dușman și pe sine însuși și n-are înțelepciunea să priceapă cât de jos a căzut el prin duhul minciunii, că iată, cel ce s-a numit pe sine să guverneze peste tine înconjurat de cei aleși de el, acela cocoloșește numai minciuna, căci i s-a dat limba, și așa au făcut și cei de la care el s-a deprins așa, dar ulciorul cu minciuni se va sparge curând, curând și va murdări mult față celor ce mint cu lăcomie ca să prostească, zic ei, pe cei supti de ei mereu, peste care ei domnesc, orbindu-și conștiința ca să nu vadă cu ea fărâdelegea lucrată de ei.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Cu duh de Păstor am grăit ție, popor român. Tu ești sub cruce și știi sau nu știi aceasta. O, scoală-te și vezi cine-ți pune cruce, și vezi de la Mine și învață de la Mine ca să te scuturi de dușmanii vieții și să-i înveți tu pe ei întoarcerea la calea dreptății, căci dacă tu dormi vin lupii și-ți pradă duhul păcii tale și țara ta cea scumpă Mie și oștirilor cerești, cu care vin când o păstoresc pe ea.

O, învață-te cu sărăcia și cu puținul din toate, decât să te lași vândută și umilită și asuprită de neamuri fără de credință. Vino să iei din cuvântul Meu și să fii vie, patrie română, patria Mea de azi! Caută în calea cuvântului Meu, că vin în sărbători și vin în vreme de răstribite și cuvintez pe vatra ta în mijlocul poporului Meu cel credincios, care-Mi face primirea. O, nu uita, caută cuvântul Meu, caută învățătură de viață în râul Meu de cuvânt, că nu se poate să nu fie Domnul pe pământ cu oamenii în lucrare de Duh Sfânt, dar dacă nimeni nu Mă caută, Eu nu pot să nu

caut spre cei ce M-au uitat ca și Adam în rai, și fericiți sunt cei ce se smeresc și cred și caută cu umilință spre cuvântul Meu cel milos. Amin.

V-am dat hrană, fii români. V-am grăit atât de apropiat prin graiul gurii Mele. Norul slavei Mele a cuprins văzduhul patriei Mele de azi, căci patria ta are alegere mare și va fi ea curând, curând, patrie cerească, patria celor fericiți cu Domnul, care au iubit și iubesc adevărul și sfințenia și credința cea sfântă pentru adevăr.

O, pace ție, țara Mea cea de azi! Îmbracă-te mireasă! Eu sunt Mirele tău, așa a fost voia Tatălui Meu Savaot. Povestea ta e pe masa slavei de sus, purtată de cete de prooroci și de sfinți. Un ceas, iubito, și vor înțelege popoarele toată frumusețea ta cea de sus pe pământ între neamuri. Mi-e dor de tine, Mi-e tare dor de veșmântul tău cel de sus și de cununa ta de slavă. Tu ești aleasă Mie, și știi popoarele alegerea ta cea de la Domnul. O, caută cu credință pe urma Mea, și caută spre sfințenie și spre adevăr. Te voi curăți de toți asupritorii tăi și ai slavei tale cea de la Mine și-ți voi da un duh nou, dar înnoiește-te ca să faci voia Mea și să fii frumoasă, o, patria Mea cea de azi, cea mai frumoasă să fii, prin credință și prin iubire să fii.

O, pace ție! Îmi desfac brațele și te cuprind, și-ți voi cuprinde tot trupul tău curând, curând. Deschide mari ochii ca să cunoști pe cei ce-ți vor binele după adevăr în mijlocul tău, iar Eu te voi păstori mereu. Mă vei găsi aici, în acest cuvânt, și mereu te voi păstori, numai să Mă cauți. E dulce limba ta, grăirea ta, atât de dulce cât Mi-e Mie de dulce. Grăiește Dumnezeu cuvântul Său pe limba ta, neam român, semn că Domnul iubește aparte acest neam și acest pământ.

Apropiati-vă și învățați duhul și taina frăției, fii români! Întru acestea vă veți cunoaște că sunteți ai Domnului pe pământ. Biruiți-l pe satana, biruiți duhul și lucrarea lui antichrist, că vă dau puteri de sus, vă dau prin cuvântul Meu de peste voi. Amin.

Tatăl și Fiul au grăit în Duhul Sfânt neamului român în zi de praznic sfânt, și Acești trei Una sunt.

Amin, amin zic vouă, iubiți și credeți venirea Mea la voi, fii români. Acest râu de cuvânt, ieșit din gura Mea, este cunoscut cu inima și purtat apoi de mângâiere și de putere de cei care se împărtășesc din el spre tămăduirea lor. Eu vin curând, Eu vin mereu cuvânt de veghe și de slavă peste tine, popor român. Aprinde candela, și așa să stai înaintea Mea când vin la tine, că Eu te iubesc și te aștept să-ți binecuvintez mereu soarta ta cea de la Mine și te aștept să vii și să fii, și mereu te aștept să fii, și pe vecii să fii apoi, cer nou și pământ nou, început nou să fii prin toate izvoarele care curg peste tine și te adapă din cer, o, țara Mea, țara Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2013